

Πανεπιστήμιο και κοινωνία: δίκτυα αλληλεγγύης

Μια συνάντηση και δυο παραστάσεις του *Ξεπεσμένου Δερβίση* του Παπαδιαμάντη

Τρίτη 29 Νοεμβρίου 2011, ώρες 1.00-4.00 μ.μ.

Νέο Αμφιθέατρο Πανεπιστημίου Αθηνών, Πανεπιστημίου 30

διοργάνωση :

Εργαστήριο Κοινωνικής Έρευνας στα ΜΜΕ
Εργαστήριο Νέων Τεχνολογιών στην Επικοινωνία, την Εκπαίδευση και τα ΜΜΕ
Εργαστήριο Οπτικοακουστικών Μέσων
Εργαστήριο Τεχνών και Πολιτιστικής Διαχείρισης
Εργαστήριο Ψυχολογικών Εφαρμογών και Επικοινωνιακού Σχεδιασμού

Τμήμα Επικοινωνίας και ΜΜΕ ΕΚΠΑ

Στον *Ξεπεσμένο δερβίση*, το μικρό αριστούργημα του Παπαδιαμάντη, ο εξόριστος δερβίσης δέχεται από τα χέρια του σαλεπιτζή το κέρασμα που συμβολίζει την υποδοχή του ξένου από μια παράδοση- την ελληνική- που ξέρει να δέχεται τον ξένο γιατί πιστεύει στον εαυτό της. Στις δραματικές μέρες που περνά η χώρα, δεν είναι πια μόνο ο ξένος που έφτασε ως εδώ πολιτικός ή/ και οικονομικός μετανάστης, θύμα των λιμών και των πολέμων που μαστίζουν άλλες γωνιές της γης, αλλά και ο έλληνας που είναι εξόριστος στον ίδιο του τον τόπο. Άνεργοι υποαπασχολούμενοι και άστεγοι, ηλικιωμένοι χωρίς στοργή και νέοι χωρίς μέλλον, όλο και περισσότεροι άνθρωποι που αυτοκτονούν, εισάγονται ανήμποροι σε νοσοκομεία είτε «απλώς» βιώνουν, πριν ακόμα και από την ανέχεια, την ταπείνωση, την υποτίμηση, και την αυτοενοχοποίηση, δηλαδή την εξορία από τον ίδιο τους τον εαυτό.

Μέσα στις δραματικές αυτές συνθήκες πρέπει ωστόσο να υπογραμμίσουμε το γεγονός ότι υπάρχουν αυτοί που με την σκέψη και τη δράση τους αντιστέκονται στην απανθρωπία και την διάλυση. Πρωτοβουλίες αυτοοργάνωσης εργαζομένων στη βάση, δίκτυα ψυχολογικής και υλικής υποστήριξης των ανέργων, των αστέγων, των προσφύγων και των μεταναστών, ομάδες πολιτιστικής παρέμβασης και κινήσεις αλληλεγγύης σε διάφορα πεδία αποτελούν μια αναδυόμενη πραγματικότητα που, μέσα σε αυτές τις άγριες συνθήκες, λειτουργεί ως πρόταση και παράδειγμα. Στόχος μας είναι να συμβάλλουμε στην συνάντηση και τον διάλογο των πρωτοβουλιών και των ανθρώπων που είναι φορείς μιας πολύτιμης συσσωρευμένης πείρας και ακόμη στον συντονισμό των προσπαθειών.

Το Πανεπιστήμιο, είτε πρόκειται για το Καποδιστριακό είτε για τα άλλα ιδρύματα της χώρας, δεν μπορεί να βλέπει αυτά τα ζητήματα σαν να αφορούν τρίτους. Αυτό που η σημερινή κρίση θέτει σε δοκιμασία είναι η ίδια η διαδικασία της έρευνας και της διδασκαλίας που πρέπει να στραφεί στο να δώσει, μέσα από τα ακαδημαϊκά κανάλια, απαντήσεις. Οι απαντήσεις αυτές δεν μπορεί παρά να είναι και πνευματικές. Η διάσταση όμως αυτή, για να είναι αυθεντική, δεν μπορεί παρά να συνδυάζεται και με την συγκεκριμένη πράξη. Άνθρωποι με πολύ σημαντικά προβλήματα υπάρχουν και μεταξύ των εργαζομένων και των φοιτητών και ένα πρώτο ζήτημα είναι το πώς τα ακαδημαϊκά ιδρύματα θα οργανώσουν συγκεκριμένα την επίλυση αυτών των προβλημάτων. Αυτό ωστόσο δεν αρκεί. Το πανεπιστήμιο πρέπει επίσης να γίνει τόπος συνάντησης, όσμωσης και συνδυασμού πρωτοβουλιών που θα κάνουν την κοινωνία μας πιο ανθρώπινη. Η υποδοχή του εξόριστου Δερβίση, η υποδοχή του ξένου που είναι ο εαυτός μας, ας γίνει το σύμβολο για την συνάντησή μας.